

kassen, og tillige for en stor Del borttage den Animositet, som Tiendeloven i forskellige Samfundsklasser er Genstand for. Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at naar jeg har foreslaaet, at Statskassens Bidrag til Afdrag af Tiendeydelsen i Stedet for $\frac{7}{25}$ skulde være $\frac{5}{25}$, har det sin Grund i, at hvis alle Tiendeydelser afløses, vil den Sum, der bliver Tale om, være omtrent 180 Mill. Kr., medens det, som Lovforslaget omfatter, kun gaar ud paa omtrent 140 Mill. Kr. Men $\frac{5}{25}$ af Tiendebeløbet, naar det regnes til 180 Mill. Kr., er omtrent det samme som $\frac{7}{25}$, naar det bliver 140 Mill. Kr., saa at Statskassens Bidrag ikke vil blive større, og jeg antager heller ikke, at der fra nogen Tiendeyders Side vil kunne siges noget herimod, selv om de faa noget mindre, naar alle blot faa samme Ret. Men i øvrigt undgaar man ved mit Forslag Oprettelsen af en Tiendebank, da den vil være helt overflødig, naar vi først have fastslaaet, hvor stor Statens Afløsningssum skal være. Der kunde da simpelt hen udstedes 4 pCts Hypothekbeviser, altsaa omtrent 180 Million Kr., eller kongelige Obligationer, som saa overdrages efter det Forhold, som Lovforslaget fastsætter, til Tiendeejerne. De fleste af disse Obligationer blive hos Gejstligheden, Stiftsmidlerne, nemlig alt, hvad der falder ind under Præstetiendens Afløsning, og mindst $\frac{1}{2}$ eller $\frac{2}{3}$ af det, der kommer ind under Kirketiendens Afløsning, vil blive baandlagt under Stiftsmidlerne, og af Kongetienden og Resten af Kirketienden vil Størstedelen blive baandlagt under Fideikommisserne. Men i øvrigt er der jo ogsaa offentlige Institutioner, der eje Tiende, og det gør ogsaa Staten. Kun en forsvindende Del af Obligationerne vil derfor komme paa Markedet.

Mit Forslag gaar altsaa ud paa, at Tienden nedsettes med $\frac{5}{25}$ af Tiendebeløbet, og Resten kapitaliseres, hvorefter der til Staten udstedes Prioritets-Obligationer for denne Kapital for hele den Del af Tienden, der altsaa ikke bliver indfriet af Staten. Det bliver en fast Prioritet med en betydelig Nedsættelse i Forhold til, hvad der nu svares, og fri for Amortisation. At man amortiserer Laan i Ejendomme, er jo i Virkeligheden en ren Fiktion: Amortisering betyder som oftest, at de fortrinlige Førsteprioriteter afløses af Bankgæld eller løs Gæld for lige saa meget, som der amortiseres. De derimod, som sidde godt i det, kunne lige saa godt sætte den halve pCt. i en Sparekasse som betale den i Amortisation og efter 50 Aars

Forløb altsaa have Kapitalen disponibel. Men for Staten betyder det, at den faar en fast Del i alle Ejendomme, gennem de udstedte Prioritetsobligationer, og paa disse vil Staten altid kunne faa Laan i Udlandet til billigst Rente, i Øjeblikket 3 pCt., og i Løbet af 40 Aar vil Staten kunne indløse det gjorte udenlandske Laan og de resterende Hypothekbeviser, de kongelige Obligationer, der ikke ere blevne indløste af det udenlandske Laan. Efter 40 Aar vil altsaa et Laan, stiftet i Udlandet til 3 pCt., være amortiseret saaledes, at Staten ejer kvit og frit alle de Prioritetsobligationer, jeg foreslaar skulle udstedes. Det vil sige, at Statskassen faar en aarlig Indtægt af over 5 Mill. Kr. Dette naas ved, at Staten anvender de samme Penge, som selve Regeringsforslaget foreslaar skulle auvendes aarlig i 40 Aar, paa den af mig foreslaaede Maade. Uden en Øres Merudgift vil Staten da i Løbet af 40 Aar have indfriet hele det udenlandske Laan og eje kvit og frit som Prioritetshaver i de nuværende Tiendeyderes Ejendomme 140 Mill. Kr., forrentede med 4 pCt. aarlig. Udføres Tiendeafløsningen paa den Maade, vil al Kritik fra de forskellige Samfundsklasser falde bort, idet Operationen er at betragte som Anvendelse af omtrent $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarligt til Forøgelse af Statens Formue.

Mit Forslag er i Overensstemmelse med det Forslag, jeg stillede til Skattelovene, og efter den Medfart, mit Forslag fik den Gang, forudser jeg, at dette faar en lignende Medfart, saa jeg er forberedt paa at tage det tilbage. Men jeg har ment, at jeg skyldte mig selv og mine Vælgere at stille dette Forslag for at protestere mod den Uret, der begaas mod dem, der eje Tienden selv, og for at protestere mod, at der anvendes saa betydelige Midler aarlig, som her foreslaas, uden at Staten opnaar den Værdi, som efter min Mening kunde opnaas for Staten ved Anvendelse af disse Penge.

P. T. Nielsen: Sammen med det ærede Medlem for Lemvig (Sandbæk) og det ærede Medlem for Skern (Ovesen) har jeg tilladt mig at stille et Ændringsforslag til § 29, sidste Stykke, gaaende ud paa, at Ordet „samtlige“ udgaar, og at Ordet „Tiendeyderes“ forandres til „Tiendeydernes“. Det maa maaske være mig tilladt at læse det paagældende Stykke op: „Naar en Tiende, der har været i samtlige Tiendeyderes Ejendomme forinden den 1. Oktober 1894, er bortfaldet i Medfør af nærværende Lovs